

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **Ing. P. J.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Janem Blažkem
sídlem Riegrova 223/20, 301 01 Plzeň

proti **Kárná komise II. stupně zřízená v Ministerstvu vnitra**
žalované: sídlem Jindřišská 34, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2021, č. j. MV-154494-9/SR-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Kárná komise I. stupně Státní energetické inspekce (dále jen „kárná komise I. stupně“) uznala žalobce vinným ze spáchání kárných provinění státního zaměstnance podle § 88 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“); kdy jeho jednotlivá kárná provinění byla vypsána ve výroku pod označením I. a rozčleněna do šesti bodů označených 1. až 6. Za všechna tato kárná provinění bylo žalobci uloženo kárné opatření snížení platu o 15 % na dobu tří měsíců, a to podle nejzávažnějšího kárného provinění uvedeného ve výroku I. pod bodem 1 písm. c), jímž bylo žalobci vytčeno, že *„v agendě vydávání závazných stanovisek, příp. vyjádření na žádost podle § 13 zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění rozhodném, postupoval tak, že žádost Rezidence V. II, P. 6 – V., kterou obdržel dne 16. 10. 2019 s termínem vyřídit do 25. 10. 2019, vyhotovil vyjádření úmyslně až 6. 11. 2019, čímž nesplnil služební úkol včas a řádně dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě“* (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaná k odvolání žalobce změnila výrok I. prvostupňového rozhodnutí toliko tak, že slova „na dobu 3 kalendářních měsíců“ nahradila slovy „na dobu 2 kalendářních měsíců“. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
3. Jelikož žalobce v žalobě obsaženými žalobními námitkami mířil proti hodnocení skutku, resp. kárného provinění, uvedeného ve výrokové části I. pod bodem 2 prvostupňového rozhodnutí, bude se soud s ohledem na zaměření žalobních námitek věnovat zejména žalobními námitkami napadené části rozhodnutí kárné komise I. stupně. Žalovaná, shodně jako kárná komise I. stupně, zde uznala žalobce vinným, že jako státní zaměstnanec porušil povinnost mlčenlivosti dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě, a to tím, že:
 - *„dne 6. 12. 2019 v 10:19 odpověděl Ing. L. na její email ze dne 6. 12. 2019, který mu představená poslala v 9:17, kde předmětem byly jeho úkoly pro období prosinec 2019 (zde byly jmenovány úkoly – jména kontrolovaných osob a věci, ve kterých byly podány žádosti, vše s termínem vyhotovení), že termíny považuje za nereálné a svoji odpověď zároveň poslal v kopii na emailovou adresu X. Tím, že email v kopii přeposlal na pana G., který není zaměstnancem SEI, porušil povinnost mlčenlivosti, tj. úmyslně porušil § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě, protože nezachoval mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dověděl při výkonu služby, a které v zájmu služebního úřadu nelze sdělovat jiným osobám (přeposlání emailové korespondence osobě, která není zaměstnancem SEI),“*

čímž zaviněně porušil služební kázeň ve smyslu § 87 zákona o státní službě a spáchal kárná provinění státního zaměstnance podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě.

Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí přezkoumala ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu prvostupňové rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, a ve vztahu ke skutku uvedenému ve výrokové části I. pod bodem 2 rozhodnutí kárné komise I. stupně uvedla

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

následující. Připomněla, že žalobce svou obranu vystavěl na to, že pan P. G., jemuž byl vytykány email zaslán, je bývalým pracovníkem Státní energetické inspekce a „měl podepsanou mlčenlivost“, jež nebyla nijak časově ohraničena, tudíž mu mohly být zasílány některé (interní) informace na vědomí. Pan G. byl současně zmocněncem žalobce ve správním řízení. Žalovaná setrvala na názoru, že státní zaměstnanec je podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dověděl při výkonu služby, a které v zájmu služebního úřadu nelze sdělovat jiným osobám. Identifikace žadatelů nebo objektů, jichž se týkaly žádosti, které byly žalobci přiděleny k vyřízení, a jež byly obsaženy v předmětné emailové komunikaci, kterou žalobce přeposlal na soukromý mail zmocněnce, jsou bezpochyby skutečnostmi ve smyslu § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě. Zmocněnec jako bývalý zaměstnanec je pak jinou osobou dle dotčeného ustanovení zákona o státní službě, neboť bývalý zaměstnanec správního úřadu již nemůže být oprávněnou úřední osobou dle § 15 odst. 2 správního řádu, a to i přes odkazovanou časově neomezenou podepsanou mlčenlivost.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalované

4. Žalobce v žalobě předně namítal, že nesouhlasí s právními závěry správních orgánů, zejména s hodnocením skutku uvedeného ve výrokové části I. pod bodem 2 rozhodnutí kárné komise I. stupně, týkající se emailové komunikace ze dne 6. 12. 2019, během které přidal do kopie příjemců pana G., čímž měl úmyslně porušit § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě. Žalobce měl za to, že z jeho strany nedošlo k porušení daného zákonného ustanovení, což ani nebylo v řízení prokázáno, a rovněž tak nebylo v řízení prokázáno, že se mělo z jeho strany jednat o porušení úmyslné.
5. Žalobce dále namítal, že v napadeném rozhodnutí absentuje úvaha žalovaného, na jejímž základě dospěl k názoru, že se v případě informací obsažených v předmětném emailu jedná o informace, které v zájmu služebního úřadu nelze sdělovat jiným osobám, zejména pak jaký zájem služebního úřadu měl být chráněn a z jakého důvodu tomuto zájmu odpovídá povaha sdílených informací. Napadené rozhodnutí proto označil za zcela nepřezkoumatelné a nezákonné. Žalobce měl rovněž za to, že informace obsažené v předmětném emailu neměly povahu informací utajovaných, soukromých či jiných, které by bylo nutno nesdělovat jiným osobám v zájmu služebního úřadu. Žalobce vysvětlil, že obsahem informací byl jakýsi „úkolníček“ žalobce na měsíc prosinec 2019. Mezi obsaženými informacemi sice byla jména žadatelů, nikoliv však data jejich narození, kontaktní údaje, adresy či jiné údaje osobní povahy, a dále zde byly uvedeny termíny zpracování kontrol bez jakýchkoliv bližších informací. Dle názoru žalobce tak tyto informace neměly potenciál dávat smysl ani žádnému ze zaměstnanců Státní energetické inspekce, který by nedisponoval příslušným spisem, natož, aby měly potenciál být jakkoliv zneužity, dány do souvislosti s reálnými osobami nebo způsobit jakoukoliv škodu. Z emailu nevyplývalo, čeho se konkrétní kauzy týkají, a to ani v rámci rovině. Žalobce byl přesvědčen, že se v žádném případě nemohlo jednat o informace, které by podléhaly utajení ve smyslu služebního zákona či jiného právního předpisu.
6. Žalobce nesouhlasil s právním posouzením žalované, která považovala pana G. v intencích zákona o státní službě za „jinou osobu“. Dle žalobce nelze bez dalšího uzavřít, že „jiná osoba“ je kdokoliv, kdo není ve služebním poměru u příslušného služebního orgánu. V takovém případě by zákonodárce předmětné ustanovení definoval jiným způsobem,

např.: „...a které v zájmu služebního úřadu nelze sdělovat jiným osobám než zaměstnancům shodného služebního úřadu“. Žalobce dovozoval, že za jiné osoby je nutno považovat osoby, které by s potenciálně citlivými informacemi neměly disponovat, zejména široká veřejnost, osoby, které nejsou nijak provázány s daným služebním úřadem a osoby, u kterých je dán právní zájem na tom, aby těmito informacemi nedisponovaly. Žalobce byl přesvědčen, že pan G. naproti tomu nebyl osobou cizí, když se jednalo o předsedu odborové organizace Státní energetické inspekce. Byla-li žalobci zadávána práce zcela evidentně nad rámec jeho reálných možností, bylo oprávněným zájmem žalobce, aby tomuto jednání byl virtuálně přítomen zástupce odborové organizace, jehož úkolem je dohlédnout na to, zda nejsou porušována práva zaměstnanců. Žalobce argumentoval i tím, že pan G. je zároveň externím pracovníkem Státní energetické inspekce, který má k informacím v režimu utajení (respektive podléhajícím mlčenlivosti) běžně přístup. Navíc byl při jednání před správními orgány zastoupen právě panem G. jako obecným zmocněncem, tyto informace by mu proto byly sděleny bez ohledu na to, zda se tak stalo v minulosti.

7. Žalobce rovněž namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro absenci vypořádání úvahy žalovaného o tom, jednání žalobce bylo úmyslné. Žalobce byl přesvědčen, že úmyslné zaslání emailu s informacemi nelze zaměňovat s úmyslným poskytnutím informací třetí osobě. Žalobcův úmysl byl patrný – snažil se najít u odborové organizace oporu ve chvíli, kdy po něm bylo žádáno něco, co nebylo v jeho silách. Přitom si neuvědomil, že by některé z informací mohly být považovány za informace podléhající mlčenlivosti, tím méně ve vztahu k osobě pana G. Informace poskytl nezištně za účelem komunikování dalšího postupu s odborovou organizací. Žalobce odmítl, že by jeho jednání bylo úmyslné, připustil toliko nevědomou nedbalost. Napadené rozhodnutí je tak dle žalobce zcela nepřezkoumatelné a nezákonné.
8. Žalovaná ve vyjádření ze dne 17. 2. 2022 žalobu odmítla a odkázala na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a spisový materiál. Uvedla, že žalobce ve své žalobě fakticky rozporuje pouze skutek uvedený ve výroku I. bodu 2 rozhodnutí kárné komise I. stupně, respektive potvrzení tohoto výroku ze strany žalované. Upozornila na to, že kárná komise I. stupně ve svém rozhodnutí nicméně uložila kárné opatření podle nejzávažnějšího kárného provinění, jímž byl skutek uvedený ve výroku I. bodu 1 písm. c) tohoto rozhodnutí. Žalovaná předestřela, že pokud by žalovaná, případně nyní soud, dospěly k závěru, že se v případě tohoto skutku nejedná o kárné provinění, neměla by tato skutečnost bez dalšího vliv na uložené kárné opatření. Skutek uvedený ve výroku I. bodu 1 písm. c) rozhodnutí kárné komise I. stupně, podle něhož bylo uloženo kárné opatření, žalobce ve své žalobě nikterak nerozporuje.
9. Dle žalované je zřejmé, že žalobce předmětný email odeslal v kopii panu G. úmyslně, přičemž sám žalobce ani neuvedl, že by výše jmenovaného přidal do kopie při odeslání emailu omylem. Z uvedeného dle žalované vyplývá, že žalobce poskytl údaje uvedené v tomto emailu panu G. úmyslně, přičemž k poskytnutí těchto informací nebyl dán důvod. Pokud žalobce chtěl pana G. upozornit na stanovené termíny, které považoval za nereálné, měl v dané věci podat stížnost podle § 157 zákona o státní službě, na jejímž vyřízení se pak mohla odborová organizace podílet. Pokud žalobce považoval za nutné v rámci své obrany předmětný email poskytnout výše jmenovanému, měl tak učinit způsobem, aby z jeho textu nebyly patrné žádné konkrétní informace o probíhajících kontrolách (tedy provést anonymizaci tohoto emailu).

10. Dle žalované je rovněž zřejmé, že údaje o kontrolách prováděných v rámci Státní energetické inspekce, mezi nimiž se objevila i jména některých kontrolovaných osob, či informace o tom, že jedné z kontrolovaných osob bude uložena pořádková pokuta, nemohou být sdělovány jiným osobám než zaměstnancům tohoto služebního úřadu, jichž se kontrolní činnost nějak dotýká. Dle žalované se jedná o natolik zřejmou skutečnost, kterou nebylo nutné zvlášť odůvodňovat, a proto nemohla absence takového odůvodnění zapříčinit nepřezkoumatelnost rozhodnutí kárné komise I. stupně. Na výše uvedeném pak dle žalované nic nemění skutečnost, že se nejednalo o vyžádání citlivých nebo utajovaných skutečností, neboť se stále jednalo o informace, k nimž neměl mít pan G. přístup. Dle žalované se nelze ztotožnit s argumentací žalobce, že se v případě pana G. nejednalo o osobu, která by k daným informacím přístup mít neměla. Z podkladů kárného řízení dle žalované nikterak nevyplývá, že by výše jmenovaný byl zaměstnancem Státní energetické inspekce, který byl pověřen výkonem v emailu uvedených kontrol, a proto mu předmětný email obsahující informace o probíhajících kontrolách neměl být přeposlán. Irelevantní je i skutečnost, že pan G. je předsedou odborové organizace působící v rámci Státní energetické inspekce, neboť ani toto postavení ho neopravňuje k seznamování se s informacemi o probíhajících kontrolách. Za absurdní pak žalovaná považovala argumentaci žalobce, že by se výše jmenovaný s danými informacemi seznámil, i pokud by mu předmětný email žalobce neposlal, protože byl jeho zmocněncem v kárném řízení.

III.

Posouzení žaloby

11. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
12. Soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání dle § 51 s. ř. s., když žalobce se k výzvě soudu dle § 51 s. ř. s. nevyjádřil a žalovaný souhlasil s rozhodnutím věci bez konání ústního jednání. Soud si je vědom toho, že žalobce požadoval v žalobě provést k důkazu účastnický výslech a svědecký výslech pana G., a to k prokázání svého tvrzení, že pan G. má k informacím v režimu utajení přístup, neboť byl pracovníkem Státní energetické inspekce, nyní je jejím externím pracovníkem a veškeré informace mu byly žalobcem stejně sděleny i během správního řízení, kde pan G. vystupoval v pozici zmocněnce žalobce. Pokud by měl soud ve věci provádět dokazování, pak by byl povinen nařídit ústní jednání, byť by účastníci s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání souhlasili, a listiny k důkazu na nařízeném jednání přečíst. Soud postupoval dle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 – 48, jehož právní věta zní: „[n]avrhne-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.“; soud tedy v případě, kdy účastníci souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání, nemá automaticky, i když účastníci navrhnou provedení důkazů v podáních, dovozovat jejich vůli ke konání ústního jednání, ale pokud soud nehodlá vyhovět návrhům účastníka na provedení důkazů pak: „ ... v rozhodnutí meritorním je povinen vysvětlit a odůvodnit, proč důkazním návrhům nevyhověl.“. V nyní posuzovaném případě soud však z důvodu nadbytečnosti k žalobcem navrženým výslechům nepřistoupil. Oba výsledky byly totiž navrženy za účelem, aby se žalobce i

svědek vyjádřili k postupu správních orgánů a k listinnému podkladu, tj. vytýkanému emailu, který je součástí správního spisu, a soud neshledal potřebu prohlubovat znalosti ohledně podstatného skutkového stavu věci, neboť jej shledal v řízení nesporným (viz níže právní posouzení věci). Přičemž žalobce byl ve správním řízení jako účastník řízení vyslechnut a vyjádřil se mj. i k tvrzení, že měl v úmyslu prokázat svým účastnickým výsledkem před soudem (viz protokol o ústním jednání ze dne 12. 2. 2020, č. j. KK-02/2019-10); věrohodnost protokolu o ústním jednání nebyla žalobcem sporována. Navíc zásadní spornou otázkou v řízení byl výklad § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě, tedy zdali lze pana G. považovat za tzv. *jinou osobu*, k čemuž by navržené výsledky nemohly jakkoliv přispět, v tomto směru soud opět odkazuje na níže provedené právní posouzení věci.

13. Žaloba není důvodná.
14. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
15. Podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě „*[z]aviněné porušení služební kázně je kárným proviněním.*“
16. Podle § 89 odst. 3 zákona o státní službě „*[p]ři určení druhu kárného opatření se přihlédne k závažnosti kárného provinění, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž bylo spácháno, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu státního zaměstnance k dodržování služební kázně a k tomu, zda mu již za kárné provinění bylo v minulosti uloženo kárné opatření. Kárné opatření odvolání ze služebního místa představeného nebo propuštění ze služebního poměru lze uložit jen za zvlášť závažné kárné provinění, zejména pokud státní zaměstnanec porušoval služební kázeň dlouhodobě, svým jednáním způsobil zvlášť závažný následek nebo jednal ze zavrženíhodných pohnutek.*“
17. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě „*[s]tátní zaměstnanec je povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dověděl při výkonu služby, a které v zájmu služebního úřadu nelze sdělovat jiným osobám; to neplatí, pokud byl této povinnosti zproštěn; povinnost zachovávat mlčenlivost, která státnímu zaměstnanci vyplývá z jiného zákona, není dotčena*“. Soud poznamenává, že povinnost mlčenlivosti státního zaměstnance vychází ze dvou kumulativně stanovených podmínek: (i) jedná se o skutečnosti, o nichž se státní zaměstnanec dověděl při výkonu služby, a současně (ii) o takové skutečnosti, jež nelze v zájmu služebního úřadu sdělovat jiným osobám.
18. Soud shrnuje, že pro posouzení věci tak byly stěžejní následující dvě otázky, a to zdali žalobce porušil povinnost mlčenlivosti o skutečnostech, o kterých se dověděl při výkonu služby, a zdali se jedná o skutečnosti, které nelze v zájmu služebního úřadu sdělovat jiným osobám.
19. Předně se soud musel zabývat námitkou žalobce, v níž tvrdil, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť v něm není vysvětleno, jak správní orgán dospěl k závěru, že se v případě informací obsažených v předmětném emailu jedná o informace, které v zájmu služebního úřadu nelze sdělovat jiným osobám, zejména pak jaký zájem služebního úřadu má být chráněn a z jakého důvodu tomuto zájmu odpovídá povaha sdílených informací. K tomu soud sděluje, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu neshledal nepřezkoumatelným. Napadené rozhodnutí je srozumitelné, a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč odvolání nemohlo být vyhověno. Nelze tak

prisvědčit žalobní námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť rozhodnutí žalované je řádně odůvodněné, kdy závěry správních orgánů jsou srozumitelně formulovány a logicky odůvodněny. Soud zdůrazňuje, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, že *„Identifikace žadatelů nebo objektů, jichž se týkaly žádosti, které byly účastníku řízení přiděleny k vyřízení, a jež byly obsaženy v předmětné mailové komunikaci, kterou účastník řízení přeposlal na soukromý mail zmocněnce, jsou bez pochyby skutečnostmi ve smyslu § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě. Zmocněnec jako bývalý zaměstnanec je pak jinou osobou ve smyslu tohoto ustanovení zákona o státní službě, neboť bývalý zaměstnanec správního úřadu již nemůže být oprávněnou úřední osobou ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu, a to i přes zmocněncem tvrzenou časově neomezenou podepsanou mlčenlivost.“* Z citované části odůvodnění dle názoru soudu zcela jasně vyplývá, že pro žalovanou samotná povaha žalobcem sdělených informací, tj. v emailu obsažené identifikace žadatelů nebo objektů, jež byly předmětem žádosti, postačila k závěru, že takto konkrétně specifikované osoby a objekty v emailu nelze v zájmu služebního úřadu sdělovat jiným osobám. Zároveň žalovaná srozumitelně vysvětlila, proč považuje zmocněnce žalobce za jinou osobu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě; nejedná se totiž o zaměstnance správního úřadu, jinými slovy se tak nejedná o oprávněnou úřední osobu dle § 15 odst. 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí, ani rozhodnutí mu předcházející tak není v rozporu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky NSS č. j. 9 As 66/2009-46, 7 Afs 1/2010-53 a 9 As 71/2008-109).

20. Soud se rovněž zabýval další obdobnou námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože v něm chybí úvaha o tom, z čeho správní orgán vyvozuje úmysl ve vztahu ke skutku uvedenému ve výroku I. pod bodem 2 rozhodnutí kárné komise I. stupně. Soud zdůrazňuje, že rozhodnutí prvostupňového i druhostupňového správního orgánu ve správním řízení tvoří jeden celek. Kárná komise I. stupně se v prvostupňovém rozhodnutí hlediskem zavinění zabývala, kdy mimo jiné uvedla, že: *„[z] hlediska zavinění kárná komise považuje skutek za spáchaný úmyslně, protože účastník řízení poslal email v kopii Ing. G. vědomě, aby jej informoval o údajné šikaně ze strany svých nadřízených.“* Tomuto závěru předcházelo výslovné konstatování žalobce na ústním jednání, že pana G. dal do kopie uvedeného emailu z toho důvodu, že cítil ze strany svých představených nerovné zacházení až šikanózní postupy, proto ho touto formou informoval o pokračování těchto tendencí. Kárná komise I. stupně konstatovala, že považuje tuto obranu za účelovou, protože každý státní zaměstnanec má právo ve věcech výkonu služby podat stížnost ve smyslu § 157 zákona o státní službě. Žalovaná se pak v napadeném rozhodnutí vypořádala s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání. Soud tak dospěl k závěru, že obě rozhodnutí správních orgánů v dané věci jsou přezkoumatelná, neboť mají základní zákonné náležitosti, přičemž z napadeného rozhodnutí žalované vyplývá, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu přezkoumala z hlediska

uplatněných odvolacích námitek. Odůvodnění pak reaguje na uplatněné námitky, obsahuje právní závěry a odpovídá znění výroku.

21. Pro úplnost soud uvádí, že se tak nejedná ani o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), která by byla založena na nedostatku důvodů skutkových, resp. vadách skutkového zjištění, o které správní orgán opřel své rozhodovací důvody.
22. Vzhledem k tomu, že soud shledal správní rozhodnutí přezkoumatelná, zabýval se věcnými námitkami žalobce. Mezi žalobcem a žalovanou není v daném případě sporným, že žalobce emailem ze dne 6. 12. 2019 zaslal panu G. konkrétní informace, o kterých se dověděl při výkonu služby. Jak bylo uvedeno výše, žalobce naopak rozporuje, že se jednalo o skutečnosti, které: „*v zájmu služebního úřadu nelze sdělovat jiným osobám*“. K tomu soud konstatuje, že „*zájem služebního úřadu*“ je neurčitým pojmem, může být obecně vymezen pro účely rozsahu povinnosti mlčenlivosti ve služebním předpisu nebo konkrétněji v příkazu k výkonu služby. Povinnost mlčenlivosti o skutečnostech, o kterých se dověděl státní zaměstnanec při výkonu služby, se bude zřejmě týkat pouze těch informací, na které se nevztahuje informační povinnost služebního úřadu ze zákona o svobodném přístupu k informacím či z jiných zákonů (viz komentář k § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě, KOPECKÝ, M., *Zákon o státní službě: Komentář*, 2. aktualizované vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2020; právní stav komentáře dostupného v ASPI je k 1. 4. 2020).
23. V dané věci bylo mezi účastníky nesporné, že dne 6. 12. 2019 žalobci zaslala nadřízená ředitelka územního inspektorátu Ing. L. email, kde přesně vypočetla, jaké kontroly a u jakých subjektů mají být do konce roku žalobcem provedeny; jaká konkrétní Oznámení, Pověření, vyjádření má žalobce ve stanovených termínech u konkrétních osob a kauz provést; dokonce zde byla uvedena konkrétní informace o tom, že jedné z kontrolovaných osob (specifikované celým jménem a číslem kauzy) bude uložena pořádková pokuta. Žalobce na tento služební email reagoval rovněž emailem ze dne 6. 12. 2019 tak, že své nadřízené zde sdělil, že termíny stanovené pro vyřízení žádostí považuje za nereálné. Předmětný email žalobce v kopii přeposlal panu G. na jeho soukromou emailovou adresu X. Z účastnického výsledku žalobce vyplývá, že pana G. dal do kopie emailu proto, že jej chtěl informovat o tom, že cítí ze strany nadřízených nerovné zacházení až šikanózní postupy. Taktéž uvedl, že pan G. byl bývalý zaměstnanec Státní energetické inspekce, tudíž se cítí stále vázán povinností mlčenlivosti. Tyto skutečnost zároveň vyplývají z emailů ze dne 6. 12. 2019 a z protokolu o ústním jednání ze dne 12. 2. 2020, č. j. KK-02/2019-10, jež jsou součástí správního spisu.
24. Soud posoudil informace obsažené v emailu ze dne 6. 12. 2019 adresovaném žalobci nadřízenou ředitelkou optikou, zda se jedná minimálně o informace, na které se nevztahuje informační povinnost služebního úřadu ze zákona o svobodném přístupu k informacím.
25. Podle § 11 odst. 1 písm. g) zákona o svobodném přístupu k informacím: „*[p]ovinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud byla vytvořena nebo získána v přímé souvislosti se soudním, rozhodčím, správním nebo obdobným řízením, a to i před jeho zahájením, a její poskytnutí může ohrozit rovnost účastníků tohoto řízení.*“
26. Dle názoru soudu zejména konkrétní jména či názvy kontrolovaných osob s termínem kontroly, a dokonce zcela konkrétní informace o tom, že určitému subjektu bude uložena pořádková pokuta, je třeba považovat za informace, na které se rozhodně nevztahuje informační povinnost služebního úřadu ze zákona o svobodném přístupu k informacím, a

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

tudíž se jedná o skutečnost, kterou „v zájmu služebního úřadu“ nelze sdělovat jiným osobám. Když unikem těchto informací by nepochybně bylo možno zmařit účel zamýšlených kontrol, tj. zjistit skutečný stav věci. Co se týče slovního spojení „jiná osoba“ je jej dle názoru soudu třeba vykládat v návaznosti na první větu § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě, tj. státní zaměstnanec je povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dověděl při výkonu služby. Pokud se žalobce dověděl určité citlivé skutečnosti při výkonu služby, je povinen o nich zachovávat mlčenlivost vůči osobám, které se dané skutečnosti nedověděli, dovědět nemohli a především neměli. Zajisté, pokud by se jednalo o přímého nadřízeného či podřízeného osoby vázané mlčenlivostí, a byl by zde důvodný předpoklad, že předmětné skutečnosti se má dovědět a potažmo i využít při výkonu své služební činnosti (v rámci plnění svých služebních úkolů), nemohlo by se v jejich případě jednat o „jinou osobu“ ve smyslu § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě. V nyní posuzované věci je však sporné, zdali pan G. spadá do předmětné kategorie *jiných osob* a zdali tak byl oprávněn seznámit se s informacemi obsaženými v emailu ze dne 6. 12. 2019. Účastníci shodně tvrdili, že pan G. byl ke dni 6. 12. 2019 předsedou odborové organizace žalovaného, podstatné však je, že nebyl zaměstnancem Státní energetické inspekce. Soud tedy v intencích § 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě, považuje pana G. právě za „jinou osobu“, která se neměla dovědět v emailu obsažené údaje (o probíhajících kontrolách), o kterých se měl dovědět jen žalobce (a jeho nadřízení) při výkonu služby. Na tomto závěru soudu nic nemění ani skutečnost, že pan G. byl dle tvrzení žalobce bývalý zaměstnanec Státní energetická inspekce a měl tak podepsanu povinnost mlčenlivosti. Povinnost mlčenlivosti sice zásadně platí i do budoucna, neboť zaměstnanec, který se při výkonu služby dozví citlivé informace, není oprávněn tyto zpřístupnit ani po ukončení pracovního poměru. Nicméně je zásadně omezena jen na ty informace, s nimiž se při výkonu služby osobně dotčený zaměstnanec, jehož povinnost mlčenlivosti stíhá, seznámí, resp. doví. Rozhodně nelze osobu, jež již službu u zaměstnavatele nevykonává, i nadále seznamovat s citlivými informacemi bývalého zaměstnavatele a bez dalšího spoléhat na jeho slušnost, že tyto neprozradí. Uvedené platí i v případě, kdy pan G. byl předsedou odborové organizace Státní energetická inspekce. Přestože soud souhlasí s tím, že pan G. mohl mít z titulu své funkce přístup k informacím podléhajícím mlčenlivosti, jednalo se však bezesporu o takové informace, s nimiž se při výkonu své pracovní činnosti on osobně seznámil, rozhodně není možné bez dalšího vztáhnout povinnost mlčenlivosti pana G. i na informace, na které se vztahovala povinnost mlčenlivosti žalobce a které se sám žalobce v důsledku výkonu služby dověděl. Soud akcentuje, že v dané věci žalobce zaslal daný email panu G. na jeho soukromý a nikoliv pracovní či služební mail. Taktéž součástí textu emailové odpovědi žalobce nebylo žádné konkrétní sdělení, jež by vysvětlovalo jeho přeposlání panu G., žalobce v něm neuvedl, že jej přeposílá předsedovi odborové organizace za účelem oznámení šikanózního jednání ze strany nadřízené. Soud proto shrnuje, že za dané situace panu G. (jakožto soukromé osobě) nesvědčilo žádné právně relevantní oprávnění, jež by opodstatňovalo jeho seznámení s údaji obsaženými v zasláném emailu. Na uvedený závěr nemá vliv ani tvrzení žalobce, navíc uplatněné ve zcela obecné rovině, že pan G. je nyní externím pracovníkem Státní energetické inspekce.

27. Soud nevešel ani na argumentaci žalobce, že byl při jednání před orgány kárné komise zastoupen právě panem G. jako obecným zmocněncem, a předmětné informace by mu tak byly *stejně* sděleny bez ohledu na to, zda by mu byly či nebyly zaslány v minulosti. Uvedená námitka je ryze účelová, jelikož *de facto* jen obhájuje žalobcovo zpřístupnění

shora uvedených informací třetí osobě. Soud toliko opakuje, že zákon o státní službě v ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) jasně ukládá povinnost mlčenlivosti o skutečnostech, o nichž se státní zaměstnanec dověděl při výkonu služby, a které v zájmu služebního úřadu nelze sdělovat jiným osobám. S ohledem na to, že soud shledal, že předmětné informace naplňují obě kumulativní podmínky a osobu pana G. je třeba považovat za „jinou osobu“ ve smyslu daného ustanovení, je nerozhodné, že po zahájení kárného řízení se Ing. G. stal zmocněncem žalobce a dozvěděl se (znovu) veškeré informace. Soud shodně jako žalovaná má za to, že pokud žalobce chtěl pana G. upozornit na šikanózní jednání vyvíjené na něj nadřízenými, měl v dané věci podat stížnost dle § 157 zákona o státní službě, na jejímž vyřízení by se pak mohla podílet odborová organizace. Žalobce rovněž mohl předmětný email anonymizovat tak, aby z jeho textu nebyly patrné konkrétní informace o probíhajících kontrolách.

28. Soud nepřisvědčuje žalobci, že ze správního spisu nelze učinit závěr o tom, že by se z jeho strany jednalo o úmyslné porušení povinnosti mlčenlivosti přeposláním emailu ze dne 6. 12. 2019 panu G. Již z výslovného vyjádření žalobce na ústním jednání v rámci správního řízení je zcela zřejmé, že email s předmětnými informacemi panu G. přeposlal úmyslně nikoliv omylem; přitom věděl, že je vázán povinností mlčenlivosti. Zasláním emailu si tak žalobce musel být vědom toho, že tímto svým jednáním může způsobit porušení povinnosti mlčenlivosti (příp. povinnost mlčenlivosti ohrozit), a pro případ, že toto způsobí, byl s tím srozuměn, když bez dalšího spoléhal na to, že se tak nestane. Soud zdůrazňuje, že v případě tzv. úmyslu nepřímého, jednání pachatele primárně nesměřuje ke způsobení následku. Vztaheno na nyní posuzovanou věc žalobce zasláním emailu sice neměl v úmyslu vyrazit panu G. citlivé údaje (což by byl úmysl přímý), na které se vztahovala povinnost mlčenlivosti; nicméně přestože jeho zasláním sledoval žalobce jiný cíl (informovat třetí osobu o šikaně), musel být srozuměn s tím, že zasláním emailu budou panu G. zpřístupněny konkrétní údaje (o kontrolách, dokonce i o osobě, které má být uložena pokuta), na něž se však žalobcova povinnost mlčenlivosti bezesporu vztahuje. Přičemž pan G., jak již vysvětleno výše, neměl žádné oprávnění se s informacemi obsaženými v emailu seznámit. Žalovaná tak správně posoudila i druh zavinění žalobce jako úmysl, soud toliko dodává, že jej vyhodnotil jako úmysl nepřímý.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Lze tak uzavřít, že žaloba je nedůvodná, jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výroky o nákladech řízení pod body II., III. rozhodnutí jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalované prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. října 2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.